

Ja a svet okolo

Všetko sa mi to tak naraz zbehlo. Prepáčte zabudla som sa predstaviť, volám sa Veronika. Narodila som sa 17.2.2007 v Španielsku. Popravde nemala som ani potuchy o čom mám písať a tak som sa rozhodla ,že Vám poviem svoj „životný príbeh“. Keď bola moja „mama“ tehotná nechcela ma. Nemala peniaze. A zabudla som mám staršiu sestru menom Miriam má 18 rokov. No nepoznám ju... Aj keď by som veľmi ,veľmi chcela. Naša mama je veľmi zlá žena. Viem ,znie to ako keby by som ju nenávidela. No ja popravde neviem čo si mám o nej myslieť. Myslím ,že skôr ona nenávidela mňa. A mimochodom moja mama sa volá Monika Gejdošová. A teraz Vám to celé vysvetlím. Viem, že toto bude veľmi hnusné, aj keď mi skoro každý deň posiela správy ako : „Chýbaš mi♥♥♥“. No ja som v tom tak zmätená , že neviem či ju mám volať mama. Pre mňa je to v podstate cudzí človek keďže ju nepoznám neviem aká je , zabudla som to. Každý deň vstávam z postele z pocitom ,že neviem čo dnes príde. Vstávam so strachom. Vstávam a bojím sa. Nie som normálne dieťa, často sa nad mamou zamýšľam a hovorím si že ju aj potrebujem ,žiť u pestúnov nie je ako žiť s mamou a ockom. Nikdy som pocit normálnej rodiny nepoznala. Nemám rodičov. A preto sa často hádam a nerada spoznávam nových ľudí , lebo sa bojím ,že ma opustia. Mama ani nevie kedy mám narodeniny, ani meniny. Nebojím sa toho, že mi nikto nekúpi nové tenisky ,ale toho, že ma bude chcieť vidieť. Čo jej mám povedať? Neviem čo príde. A otec? Ten ani nevie, že existujem. Ako som spomínala moju staršiu sestru Miriam v Španielsku predala.Chcela aj mňa.No nestihla to. Ale keď sa vrátila na Slovensko hádajte kde som skončila ? V detskom domove na Orave. Odtiaľ som šla do profesionálnej rodiny, bola to v podstate náhrada za detský domov.Žila som tam 2 roky.Mama drogovala. Do tej doby sa jej narodilo ďalšie dieťa - sestra Tamarka. A potom ďalšie , to už bol,ale brat – Branko. Mladšiu sestru Tamarku som videla jedenkrát v živote. A brata ani raz. A už vôbec otca. Niekedy mi hrozne chýbajú. Aj keď urobila moja mama to čo urobila. Naša rodina : mama, babka, prababka všetky boli v detskom domove .Preto keď máme v škole opisovať mamu alebo otca neviem čo a ako mám robiť. Bojím sa toho čo príde určite sa bojím. Aj keď neviem čoho. Je toho viac. Bojím sa aj toho že môj otec ani nikdy nebude vedieť , že má dve dcéry. Aj keď neviem prečo záleží mi na otcovi. Myslím ,že je nevinný aj keď je z inej krajiny a neviem ako sa volá , kde býva, koľko má rokov. Denne mám pocit že by som to mala vzdať pritom šanca ,že sa narodím práve ja bola 1:400 000.Alebo si kladiem otázky: „Prečo práve ja musím mať takých nezodpovedných rodičov?“ „Prečo práve mňa muselo toto postihnúť?“ Ale verím ,že to tak asi malo byť, a možno ja budem tá ,ktorá prvá z mojej rodiny nedá svoje dieťa do detského domova. Aj keď sa veľmi, veľmi, veľmi a veľmi bojím toho čo príde. Mame väčšinou na správy odpisujem: „Ďakujem, mám sa dobre😊“. Aj keď to tak väčšinou nie je . Neviem o čom si s ňou písať. Ale že

vôbec neviem o čom si s ňou písať. Ale moji kamaráti ma vedia vždy podržať. A vedia mi vykúziť úsmev na tvári . Som rada, že v mojom živote sú ľudia, ktorý nie sú falošní kamaráti, ale vedia ma vždy rozosmiať podržať a preto ďakujem práve im za to kým som že všetko zvládam tak ako zvládam. Mám ich moc rada a nechcem ich stratiť. Sú pre mňa všetkým. Ale určite za to vďačím aj mojim pestúnom, ktorý si ma osvojili a prijali za svoju aj keď im niekedy lezie na nervy moje správanie. Ani sa im nečudujem. Niekedy ma to všetko naozaj dusí. A bojím sa im s tým zdôveriť. Asi by mi s tým nikto nepomohol. Naplno v mojom živote dôverujem možno piatim osobám. Aj by som ich tu vymenovala ,ale na to som príliš lenivá. A navyše autorské práva. No nevedí. Tí ľudia to vedia (teda aspoň myslím). Ale nakoniec kto vie možno skončím v mojom živote dobre. Budem dúfať v to , že to tak bude. Ani mojej mame neprajem nič zlé ved' aj ona si toho už dosť prešla nie ? Ale aj tak myslím ,že za ten život čo mám som toho zažila už naozaj dosť. Aj keď to tak niekomu nebude pripadať. Moc sa v tomto nezaujímam o názory iných ľudí.Nech si myslia čo chcú , nakoniec je to môj život nie ? (Teda aspoň si to myslím) Mám na o svoj názor, ale ten by asi nikoho nezaujímal. A je dosť dlhý .A nechce sa mi ho tu vypisovať...lebo na dnes mám aj iné veci ešte na pláne dúfam ,že sa Vám môj príbeh páčil. A myslím si ,že je čas sa s vami rozlúčiť.